

Ferran Palau: «No ho sembla, però m'inspiro molt en la música mainstream»

Entrevistem l'artista de Collbató sobre 'Kevin', el disc que presenta demà

Ferran Palau | Ibai Acevedo

L'artista de Collbató ja és una figura transcendental de l'anomenada escena del pop metafísic amb altres músics com **El Petit de Cal Eril**. Un any després d'entregar un àlbum tan notable com *Blanc* (Halley Records, 2018), **Palau** afegeix a la discografia un quart disc en solitari, *Kevin* (Hidden Track Records, 2019), que consta de nou melodies vaporoses amb la rúbrica habitual, però envoltades d'un atractiu vel r'n'b i neosoul.

Tu ets de Collbató, hi has viscut sempre. De petit, amb els amics, t'hi escapaves, a les coves?

Sí, hi ha la Cova Freda on ens escapàvem amb tota la colla d'amics. Quan era petit fèiem aquesta vida de nens anant amunt i avall tot el dia en bicicleta fent el gamberro. La vida d'urbanització al bosc, que és on sempre he viscut, és entrar a cases abandonades, colar-te a pistes de tennis, a piscines... Coses de nens. Ara als estius em dedico a voltar d'una altra manera. He fet molts bolos, la majoria en acústic, que estan molt bé per fer calaix [Riu]. I també he estat pencant a les coves...

De què treballes?

Soc guia de les Coves de Montserrat, que es coneixen com les Coves de Salnitre o de Collbató. Hi treballo mitja jornada. Combino aquesta feina amb la música. Fem un recorregut turístic a través

de cinc-cents metres de galeries. A més, projectem un videomapatge, explico la història de la cova, la geologia... Són visites d'una hora. A l'estiu, sobretot a l'agost que obrim cada dia, treballo moltíssim perquè hi venen molts guiris.

Vius als peus de Montserrat, com ha influït aquest entorn en la teva música?

M'ha influït moltíssim, sobretot a nivell estètic. El que jo imagino quan escric música està molt relacionat amb l'entorn on m'he criat i encara visc. Collbató ja és extraradi, però no deixes mai d'estar molt en contacte amb la natura. He crescut envoltat de pins enormes, però a la vegada sempre he sentit que tenia la ciutat ben a prop. I, com a resultat de tot plegat, la meua estètica és una combinació d'asfalt i fanals amb boscos.

Qui és Kevin?

És la pregunta del milió que a partir d'ara em farà tothom per parlar del disc... Qualsevol cosa que digui pot ser inventada.

Cap problema, et podries inventar una resposta única per a Enderrock?

Sempre m'apropo als noms d'una forma una mica rara. Quan busco un títol racional, que tingui a veure amb les lletres, em semblen superridículs. Em sonen a poesia barata. Amb la família, però, tinc tot un llenguatge, molt espontani, però que és molt nostre. Són frases, maneres de dir les coses, paraules... Una d'aquestes paraules és justament 'Kevin'. Em va agafar per dir Kevin al meu fill Leo. Però és que després també li deia Kevin a la meua germana. Funciona amb els dos sexes. "Ei, Kevin!" és com dir "Ei, què passa!". És un títol que té alguna cosa d'especial que farà que el disc creixi en el futur.

Què és el pròxim que faràs?

Coses, tinc moltes coses al cap. Per exemple, vull fer música amb la meua parella (i membre també d'Anímic), la **Louise Sansom**. I, a més, també m'agradaria fer un split-single, compartit amb **El Petit de Cal Eril**.

Louise Sansom i Ferran Palau Foto: Arxiu d'Anímic

Amb certs matisos, des de la sonoritat al disseny, es pot percebre un cert continuïsm

respecte al disc anterior, *Blanc*.

Ha passat molt poc temps entre l'un i l'altre. No és una continuació però formen part de la mateixa etapa vital. Es podria dir que *Kevin* té un so més envernissat. S'ha acostat més a la idea i l'estètica que tenim en ment.

Quina és aquesta estètica?

No ho sembla, però jo m'inspiro molt en la música mainstream, en produccions molt comercials. M'agrada molt **Tyler, The Creator**, ja fa uns anys que el segueixo i m'encanta. **Frank Ocean** és un altre dels meus referents, com també **M.I.A.** o **FKA Twigs**... A més, últimament escolto molt de hip-hop i r'n'b.

Són influències que, tot i que tímidament, es deixen entreveure a *Kevin*?

Sí, perquè són estils que en enregistrar *Santa Ferida* (Halley Records, 2015) no sentia tant. Tot i que les cançons actuals, si les toco amb una acústica, no sonen tan diferent de les antigues. La diferència rau sobretot en la producció, on he filtrat aquestes influències. Em motiva molt escoltar música nova. Una de les altres bandes amb les que he flipat, tot i que no tenen res a veure amb el hip-hop, sinó que són molt més propers al punk, són els anglesos **Idles**. I **Sleaford Mods** també estan en aquestes coordenades. Són músiques diferents, però tot forma part del mateix.

I més propers, amb l'explosió de música trap a casa nostra has versionat el tema "A veces" del barceloní Kinder Malo.

No l'he acabat, però ja n'estic gravant la versió que faig en directe. De fet, fins ara no em veia cantant en un altre idioma que no fos català, però des que faig aquest tema, no descarto gravar un disc en castellà. Seria una manera de tenir alguna cosa nova per jugar. Però tornant al trap, no soc cap expert però m'agrada més la idea i la frescor que ha aportat el trap que no pas certs artistes en concret. És una escena ultracreativa i amb molt pocs complexos. Al nostre fill Leo li encanta i al cotxe no escoltem més que la **Bad Gyal** i tota aquesta colla. He descobert molta música gràcies a ell, que m'ha obert les oïdes a músiques que d'una altra manera mai no hagués escoltat, com **Katy Perry**, a qui considero un tros d'artista. M'agrada a sac!

De quin altra artista faries una versió?

No ho sé. Amb Joan Pons, per exemple, estem tan connectats que d'alguna manera la seva música és com si l'hagués feta jo. Ha tret un tros de disc, *Energia fosca* (Bankrobber, 2019), que realment és molt bo.

Tots dos heu anat molt ràpid. En menys d'un any heu gravat un nou disc!

I ha estat per això. Ell va amb el coet al cul i m'hi fa anar a mi també.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=KnZfMnqTgeQ>

Com a lletrista, has deixat de ser críptic.

Sí, és cert, però és un pas que considero que ja vaig començar a fer a *Blanc*. Hi va haver un temps en què m'escrivia llistes de paraules. Era reticent a repetir-me. Si feia servir una paraula no m'agradava tornar-la a usar en el mateix disc. A *Blanc* vaig fer un reinici en aquest sentit i he tornat a fer servir paraules que abans trobava massa fàcils. A *Santa Ferida* el llenguatge era més forçat. D'altra banda, els meus discos anteriors giraven al voltant del concepte de la mort, i a *Blanc* i *Kevin* parlo de l'amor.

Sabem que tens un problema greu d'oïda. Com ho portes?

Tot va començar el 2005 quan vaig notar que començava a notar sordesa a l'oïda esquerra. Vaig anar al metge i em va dir que havia perdut el 70% de la capacitat auditiva d'aquella oïda per culpa d'una malaltia degenerativa. Ja no l'he recuperat. De fet, tota la música que he fet en la vida, l'he feta només escoltant d'una oïda. El problema és que fa uns mesos vaig començar a notar coses rares a l'oïda bona. Em vaig anar a fer un TAC i em van confirmar que començava a perdre capacitat auditiva a la dreta també. M'he d'operar abans de començar la gira del nou disc de l'oïda esquerra per recuperar capacitat auditiva i després de l'altra. Si tot surt bé, em queden vint anys per sentir-hi, però a la llarga, més tard o més d'hora, m'acabaré quedant sord.

No hi pot haver pitjor escenari que la sordesa per a un músic.

Em va costar molt d'acceptar. Ho vaig trobar una injustícia molt gran: per què m'havia de passar a mi que soc músic? De fet, encara em costa acceptar que em quedaré sord. En part, d'aquí també ve la urgència per gravar i publicar discos. Vull fer-ne com més millor. Vull fer una carrera de molts discos. Tinc moltes cançons i he de dir moltes coses. I he de fer-ho de pressa, perquè m'estic quedant sord. D'altra banda, crec que en el moment en què ja no pugui fer música, ho acceptaré. El meu gran problema és viure en aquesta incertesa. Necessito saber que, per bé o per mal, les coses són com són.

Quan ja no puguis fer música creus que continuaràs creant?

I tant! Sempre m'ha agradat pintar, el que passa és que ho he deixat arraconat perquè estic centrat en la música. Però tinc un munt de quadres. Tants que no sé on fotre'ls.

Ferran Palau Foto: Ibai Acevedo